

Genopliver værksteder

Industrimuseet i Horsens udvider med »gade« for gamle værksteder

Tekst: Erik Glyngfeldt
Foto: Jan Høst-Aaris

»Værkstedsgaden« hedder det seneste tiltag fra Arbejder-, Håndværker- og Industrimuseet i Horsens. Fem værksteder er blevet stillet op på museet, og samtidig er de nyindrettede arbejderboliger blevet genåbnet for publikum.

Søndag kunne offentligheden for første gang se »Værkstedsgaden« på Industrimuseet.

Den lille gade indeholder et skomagerværksted, et pottemagerværksted, et radiomekanikerværksted, en slagterforretning med tilhørende pølsemageri og en opstilling om blytækning.

Arbejdende værksteder

På åbningsdagen blev der arbejdet i slagterforretningen, så de besøgende kunne få sig en smagsprøve, og hos radiomekanikeren.

Museet håber på, at det med tiden kan blive muligt, at der i hvert fald i dele af åbnings-tiden kan sidde mennesker af kød og blod i de forskellige værksteder.

Det skal i givet fald for eksempel være en pensioneret pottemager, en pensioneret skomager osv., der skal sætte liv i værkstederne.

Tingene er stort set lavet sådan, at det kan lade sig gøre, når man finder folkene

Selve værkstederne ser så ægte ud, at man næsten kan se både pottemageren med de fugtige, snavsede hænder og skomagere med sømmene til hælen i munden for sig.

Radiomekanikeren

Radiomekaniker-værkstedet er fra omkring 1970. I hovedtræk er det værkstedet fra Radio Magasinet Frands Jørgensen i Horsens, der er genopbygget på museet.

Og det lokale bliver ved, idet de fjernsyn, der står i værkstedet, er hentet fra museets egen samling af fjernsyn fra den gamle Horsens-fabrik Arena.

Skomager-værkstedet er Gerhard Pedersens værksted i Lund, der er kommet til ny værdighed.

- Vi affotograferer det hele, inden vi piller det ned, så vi har mulighed for at rekonstruere det, forklarer Jørgen Jensen,

der er håndværker på museet.

Pottemagerværkstedet med tørret ler og skår fra lerkrukker på gulvet er en genoplivning af Horsens-pottemageren Leon Dissing Madsens værksted.

Det er så flot og naturtro lavet, at man faktisk går og venter på, at Dissing Madsen selv kan dukke op hvert øjeblik, det skal være.

Tingene til udstillingen om blytækningen fik Industrimuseet af blytækker Stoffregen fra Struer, da Klosterkirken i 1989 fik nyt tag.

Slagteren

Der mangler heller ikke noget i slagterforretningen med det tilhørende pølsemageri.

Selv et ægte gammelt næringsbrev hænger på væggen. Det gør også et prisskilt fra 1942, der fortæller, at et kg. oksetyndsteg koster 2,80 kr.

Et regulativ om, hvorledes man skal opføre sig i pølsemageriet, er også fra 1942. Deri står blandt andet, at »knive og pilepinde ikke må tages i munden«.

Arbejderboliger

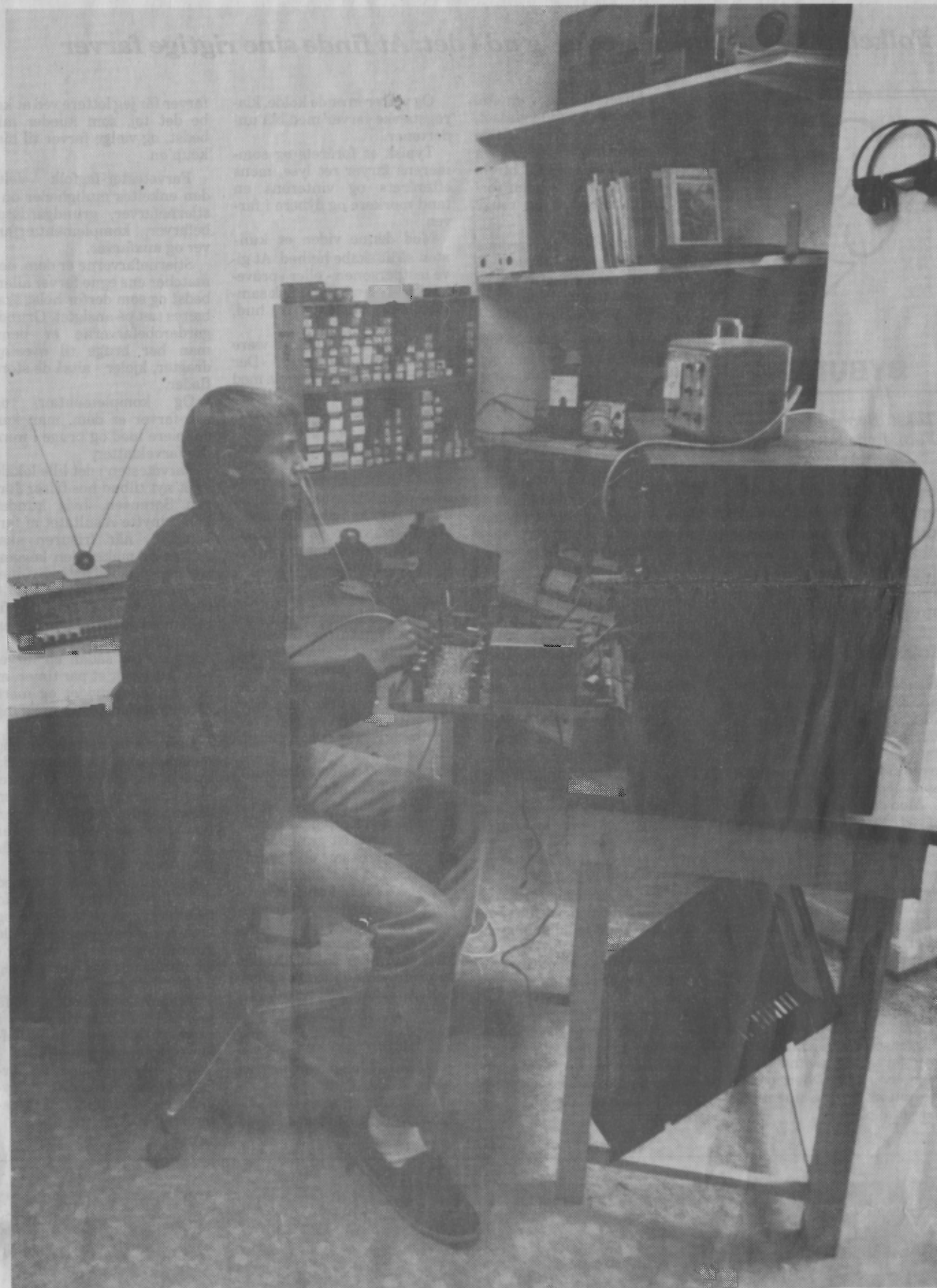
Industrimuseet kan videre byde på arbejderboliger. Den første er et typisk spartansk arbejderhjem fra omkring 1880.

Vægpynt er der intet af, og vand skal hentes nede i gården. Lejligheden rummer kun det absolut nødvendige. Noget at sidde på, noget at sove i og et sted at lave mad.

Den anden lejlighed, publikum har mulighed for at se, er indrettet som et hjem i 1920'erne. Måske er det mere et håndværkerhjem, der er lidt finere end et arbejderhjem.

Nu er der kommet dug på bordet, og der er i det hele taget gjort mere ud af indretningen. Og så har lejligheden fået lagt bygas og koldt rindende vand ind.

De nye tiltag på Industrimuseet har ikke blot øget den permanente udstilling betydeligt, de giver også de besøgende mulighed for i endnu højere grad at opleve den forandring både på arbejdspladsen og i dagligdagen, som industrialiseringen medførte.

Bjørn Sørensen sælger normalt billetter på Industrimuseet. Her har han for Folkebladets skyld kastet sig over tv-apparaterne i Radioværkstedet.